

alle Omstændigheder vilde faa den til Erklæring først. Det, som man altsaa egentlig er krænknet over paa Langeland, er dette, at man anser sig for at være ført bag Lyset, at der er sket Brud paa Løfter, man paa Langeland havde Grund til mene, vilde blive holdte, især da det var en Repræsentant for Statsmyndighederne, der havde givet disse Løfter. Jeg tror, at denne Sag er af en saadan Betydning, at Rigsdagen ikke kan undlade at skænke en saadan Optræden tilbørlig Opmærksomhed, forudsat da, at det viser sig, at det virkelige forhold sig saaledes, at Løftet er afgivet fra Hr. Postinspektørens Side. Der er jo for Resten adskillige andre Ting ved denne Afgørelse, den ærede Indenrigsminister har truffet, som jeg skal ofre nogle Bemærkninger paa. Det er jo vistnok ikke saa, at den ærede Indenrigsminister afslutter Kontrakter med Dampskibsselskaber, der have Postsubvention, for mere end et Aar ad Gangen. Det er vistnok Sædvanen, at man ikke gør det. I dette Tilfælde har man altsaa gjort en Undtagelse, idet den ene Kontrakt er oprettet paa 4 Aar og den anden fornyet paa 3 Aar paa en Gang. Det forekommer mig, at den ærede Minister paa Forhaand har bundet Rigsdagen her. Det forekommer mig, at Hensynet til Rigsdagens Bevillingsmyndighed maatte kræve, at man holdt sig i det gamle Spor, saa den Slags Kontrakter ikke bleve afsluttede paa flere Aar ad Gangen. Grunden til den Undtagelse, her er sket, kender jeg ikke, forstaar det overhovedet ikke og Langelænderne da heller ikke. Desuden hastede det jo slet ikke med denne Afgørelse. Hvorfor kom den netop nu? Forundersøgelserne angaaende Baneanlægget ville jo vistnok, i hvert Fald efter den ærede Indenrigsministers Udsagn, kunne afsluttes i Løbet af 3 Maaneder eller saa, altsaa i Begyndelsen af næste Aar, og naar disse Undersøgelser vare færdige, og det havde vist sig, at Baneanlægene vare uigennemførlige, stode Langelænderne parate til, vilde overordentlig gerne overtage Besørgelsen af de Postrouter, hvorom der her er Tale, men der vilde ogsaa være Tid nok dertil siden. Langelænderne vilde under den nævnte Forudsætning være saa opsatte paa at komme i Besiddelse af disse Router, at den halve Million, som hører til for at overtage dem, selvi i Løbet af ganske faa Dage vilde kunne tegnes, der vilde ikke have været noget i Vejen i saa Henseende, saa meget mere som det Sydfynske Selskab jo ikke skulde høre op til 1ste April, men

kun skulde opsiges inden 1ste April 1898 for at kunne fratræde til 1ste April 1899. Med Hensyn til det andet Selskab er Afgørelsen ogsaa meget paafaldende. Jeg har i Samlingen 1895—96 gjort opmærksom paa Beskaffenheden af det Skib, det sejlede med, og betegnede det som en ren Plimsoller. Siden den Tid har det en Gang været belagt med Arrest af Politiet i Korsør, der udstedte Forbud mod, at det maatte gaa ud, da det var usødygtigt. Jeg har altsaa en Autoritets Optræden at anføre til Bekræftelse for min Opfattelses Rigtighed. Forholdet er for øvrigt det, at man for kort Tid siden underkastede dette Skib en Reparation, hvortil der medgik 20—30,000 Kr. Og det er det mærkelige derved, at den Gang Skibet ikke duede, lod man det besørges Posten, og ingen af de overordnede Postmyndigheder tænkte paa, at det skulde sættes ud af Forholdet til Statskassen; men nu, da det virkelig er brugbart, kommer Opsigelsen, nu skal det fratræde til 1ste Juni 1898; det kan ikke bruges længere, og det er dog ganske ejendommeligt. Jeg har ingen særlig Grund til at tage mig af dette Selskabs Interesser; men det forekommer mig dog at være en ganske paafaldende Afgørelse. Dog selv om den højtærede Indenrigsminister maatte finde, at man ikke længere kunde inlade sig med dette Selskab med Hensyn til Besørgelsen af Posten paa den nævnte Route, var det dog ikke den Vej, man skulde gaa, at henvende sig til det Sydfynske Selskab. Hvorfor gik Ministeren ikke til Langelands Kommuner? Sagen er jo simpelthen den, at Forundersøgelserne angaaende Svendborg-Rudkøbing-Banen ikke i mindste Maade komme i Konflikt dermed. Stillingen er jo den, at selv om dette Baneanlæg kan gennemføres, maa denne Postroute lige fuldt opretholdes, saa at de Penge, Langelands Kommuner maatte anvende til Anskaffelse af de nødvendige to Skibe til at besørges den med, ikke vilde være spildte, da Routen betaler sig overmaade godt. Men denne Vej gik den højtærede Minister ikke, uagtet man, som sagt, paa Langeland mente at have et bestemt Løfte om, at det var den Vej, man skulde gaa, saafremt der blev Tale om at slutte en ny Kontrakt angaaende Øens Postforbindelse ad Søvejen. Naar jeg har fremdraget denne Sag her i Rigsdagen, er Grunden den, at den har vakt ikke ringe Opmærksomhed her i Landet. Hele Pressen har beskæftiget sig med den, og den er kendt over hele Landet, hvad den for Resten ogsaa fortjener at